

MÖKKEILYÄ SIIRTOLAPUUTARHASSA

Sosiaalisuus kuuluu siirtolapuutarhan luonteeseen.

► Sininen pikkumökki ja terassi omenapuun alla. Sisustuslehden juttu siirtolapuutarhamökistä noin 10 vuotta sitten. Siitä se lähti, ajatus tuollaisen paikan hankkimisesta. Vuosien varrella tuli luettua tarkkaan kaikki vastaavat lehtijutut ja seurattua muutamaa blogia. Ei ollut rahoituspuoli vielä ihan kunnossa, kun kävin katsomassa ensimmäistä mökkiä kesällä 2012. Satoi kaatamalla, mutta se ei estänyt ihastumasta puutarhaan ja vanhaan mummonmökkiin. Valitettavasti muutkin olivat ihastuneet, ja kaupat olivat jo tekeillä mökissä sisällä. Heti seuraavana päivänä varasin ajan pankkiin ja lainasiat sovittiin valmiiksi. Uusia myynti-ilmoituksia ei juuri näkynyt ja lopulta laitoin itse ilmoituksen siirtolapuutarhan ilmoitustaululle. Jo samana iltana puhelin soi ja seuraavana päivänä suuntasin mökkiä katsomaan. Päivä oli harmaa tälläkin kertaa eikä syksyinen piha ollut parhaimmillaan. Valtavat sireenipensaat keskellä pihaa tukkivat kulkureitit eikä mökkikään varsinaisesti ihastuttanut. Muutamaa päivää myöhemmin uusi piipahdus pihassa sai jo näkemään paikan hyviä

puolia. Rauhallinen sijainti, nurkkatontti ja uudehko, hyväkuntoinen mökki olisivat kuitenkin pidemmän päälle järkevä hankinta. Niinpä sitten kaupat tehtiin ja marraskuun alussa 2012 minusta tuli siirtolapuutarhamökin omistaja.

Talvi kului kevättä hartaasti odotellessa. Suunnitelmia pihan suhteen oli kovasti ja kaikenlaisia siemeniä ja kukkasipuleita tuli hankittua melko hulvattomasti. Talven aikana mökin sisäpinnat uusittiin, ruskeat muovimatot vaihtuivat valkoiseen puulattiin, repaleiset tapetit puolipaneeliin sekä epämääräisistä pikkukaapeista ja jo parhaat päivänsä nähneistä kodinkoneista koostunut keittiö uuteen kompaktiin versioon (Ikeasta tietysti). Keväällä ensimmäisenä projektina oli jättimäisten sireenien hävittäminen. Kymmeniä ja kymmeniä varsia tuli sahattua ja kärrättyä risunkeräyspaikalle ja kesän mittaan oli sitten tarkoitus kaivaa juuret maasta. Jossain vaiheessa projektin suuruusluokka selvisi ja homma onkin edelleen hieman kesken... Juuret kun olivat ehtineet muodostaa vuosien saatossa aikamoisen viidakon ja

hellekesänä sen setviminen oli turhan hikistä hommaa. Uudeksi metodiksi onkin sittemmin valikoitunut lahottaminen, jonka luonto hoitaa kätevästi samalla, kun itse istuskelee varjossa kirja kädessä.

Tontti on vuokralla kaupungilta ja kooltaan 380 m². Pihassa on kirsikkapuu ja pari vanhaa omenapuuta, joista toinen kyllä vaikuttaa jo laholta. Lisäksi löytyy jättimäinen raparperi, marjapensaita sekä kasvihuone, jossa rehottaa ilman minkäänlaisia hoitotoimenpiteitä aivan mahtavan makuisia rypäleitä tuottava viiniköynnös. Kasvimaata ei pihassa ollut ennestään ja ainakin toistaiseksi pari viljelylaatikkoa on riittänyt. Nurmikkoa riittää liiaksikin asti ja sitä olisi tarkoitus hiljalleen muuttaa kukkapenkeiksi. Jossain vaiheessa pihaa on laatoitettu ahkerasti, betonilaattoja löytyy niin nurmikon alta kuin pinnastakin. Mökin edusta muistutti vähän liikaa 70-luvun koulun pihaa ja laatoitus sai tänä kesänä väistyä siirtonurmen tieltä. Painavat nurmikkorullat saapuivat tietysti kesän lähes ainoana kunnan

>>

Sääntöihin kuuluu myös tietty määrä jos jonkinlaista talkootyötä haravoinnista ja yleisten istutusten hoitamisesta vessojen pesuun.

Puutarhanhoito on
opettanut kärsivällisyyttä
monellakin tavalla.

hellepäivänä, jota en siis viettänyt varjossa viiniä siemaillen.

Mökkien kunto ja varustelu vaihtelevat suuresti. Osa on peräisin alueen perustamisvuosilta 30-luvulta ja moniin on ajan mittaan rakennettu kaiken kirjavia lisäsiipiä. Uusimmat mökit taas muistuttavat jo pieniä omakotitaloja saunoineen. Omassa mökissäni on perusmukavuudet eli sähkö ja juokseva lämmin vesi. Suihku löytyy kylpyhuoneesta ja takan ansiosta mökki lämpiää nopeasti talvellakin. Valtaosassa mökeistä lienee sähkö ja kaikille tulee tontin nurkalle kaupungin vesijohto, josta sitten saa itse vetää jatkoputket pihaan ja taloon. Sähköt toimivat ympäri vuoden, mutta tonttien vesi on käytössä vain keväästä syksyyn eli pakkasten välisen ajan. Alueella on ympärivuotinen vesipiste, yleiset vesivessat ja suihkut ja mökeissä vaihtelevasti erilaisia kuivakäymälöitä tai vastaavia vessaratkaisuja. Rakentamista valvoo kaupungin rakennusvirasto. Kaikkeen mahdolliseen mökin maalaamisesta kasvihuoneen pystyttämiseen on tiukat säännöt ja aina tarvitaan rakennuslupa. Tarkoitus on tietysti hyvä, alueen omaleimaisuuden säilyttäminen ja ylilyöntien estäminen, makuja kun on monenlaisia.

Siirtolapuutarhat ovat kaupungin puistoalueita ja sääntöjä riittää myös pihan suhteen. Kulmatontin huonoihin puoliin kuuluu tavallista pidempi pensasaita ja varsinkin sen alla rehottavan rikkaruohokasvuston runsaus. Maaperä on selvästi hyvin hedelmällistä, sillä hiekasta ponnistavien kasvien määrä ja kasvuvauhti on kunnioitettava. Pensasaitojen ulkopuoli tulisi pitää siistinä ja aikaa tähän hommaan saisi kulumaan loputtomasti. Jotkut ovat sääntöjä kuin toiset, itse taidan sijoittaa jonkekin välimaastoon. Sekä kaupunki että alueen oman siirtolapuutarhayhdistyksen hallitus tekevät vuosittain tarkastuskierroksia alueella ja jakelevat muistutuksia, jotka ääritapauksissa voivat johtaa vuokrasopimuksen irtisanomiseen. Sääntöihin kuuluu myös tietty määrä jos jonkinlaista talkootyötä haravoinnista ja yleisten istutusten hoitamisesta vessojen pesuun. Erilaisia juhlia ja myyjäisiä järjestetään pitkin kautta

ja sielläkin saa helposti talkootunteja kasaan vaikka makkaraa paistamalla.

Siirtolapuutarhassa eletään tiukasti kylki kyljessä, joten naapureilla on tärkeä merkitys. Sosiaalisuus kuuluu tietysti paikan luonteeseen, mutta ei naapureiden kanssa tarvitse jatkuvasti seurustella. Riittää, että pihassa puuhaillessa tervehtii ja mahdollisesti muutaman sanan vaihtaa. Omat naapurit ovat onneksi oikein mukavia. Erityisen mielenkiintoista on ollut tavata muutaman kerran paikalla piipahtanut aiempi omistaja, jonka perheellä paikka oli ollut kymmeniä vuosia 30-luvulta lähtien. Edelliset omistajat kun olivat käyneet vain parin kolmen vuoden pikavisiitillä.

Puutarhanhoito on opettanut kärsivällisyyttä monellakin tavalla. Koskaan ei voi olla ihan varma viihtyykö joku kasvi sille valitulla paikalla. Omat haasteensa liittyvät tietysti säähän sekä erilaisiin tuholaisiin. Ensimmäisenä kesänä vastassa oli poikkeuksellisen runsas kotiloarmeija. Tänä kesänä citykanit ovat myllänneet pihassa, kaikki uudet istutukset ja versot on järjestelmällisesti käyty joko kaivamassa ylös tai syömässä. Viljelylaatikoita kanit ovat selvästi luulleet salaattipöydiksi. Fiilikset ovat vaihdelleet turhautumisesta masennukseen ja lähes raivoon. Ensi kesäksi onkin tarkoitus virittää verkkoaita tontin ympäri.

Kolmas kesä mökkeilyä on takana ja oikeastaan vasta nyt paikka on alkanut tuntua ihan omalta. Isompia ja pienempiä suunnitelmia riittää niin pihan kuin mökin suhteen vielä vuosiksi eteenpäin. Eikä piha tietenkään ikinä ihan valmiiksi tulekaan. Jotta mökkeily ei olisi pelkkää työleiriä, on ollut pakko oppia malttia. Kaikkea ei saa kerralla tehtyä ja välillä kannattaa muistaa myös syödä ja juoda. Lyhyt matka kotoa mökille on iso etu. Siellä voi käväistä nopeasti työpäivän jälkeenkä ja toisaalta pääsee helposti myös pois, jos homma ei huvitakaan. Kerrostaloasujalle pihalla puuhailu on mukavalla säällä mielekästä ulkoilua. Parasta on kuitenkin ihan vaan tavallinen oleilu, aamukahvi mökin portailla pihaa katsellen tai kirjan lueskelu varjossa hellepäivänä. ■

